

Aende weerdige ende deughtrijcke Ionck-vrauwe
BARBARA VAN BASSEVELDE,

*Op haer Iubilee ofte Vijftich-jaerigh-feeſte, ghehouden den 21. van Slagh-
 maent 1624. inden Gheefſtelijcken Wijngaert binnen Brugghe.*

IN al dat hooge land, alwaer de ſonne-ſtralen
 Naer 't blauvve VYNGAERD-velt op 't alder-heetſte dalen;
 Alvvaer de volle vrucht ſoo luſtigh hanght en rijpt,
 Dat ſchier de crappen ſelfs het ſoete nat ontſijpt.
 Daer is de rechte plaets om hem dan te vèrtrecken,
 Wanneer men wilt tot luſt 't onluſtigh hert verwecken:
 Want wie en ſal die plaets, die vrucht niet hebben lief,
 Daer reuck, geſicht, en ſmaec, elck ſcheppen hun gerief?

Dat op den Nyse-bergh veel druyve-trossen hinghen,
 Was oorfaeck dat aldaer de land-godinnen ghinghen,
 Aen welcke Dionys besteedt is van Iupijn,
 En eerstmael heeft geleert de kennis vanden wijn.
 Alvaer den Spaenschen most gestooft wort vande sonne,
 Den Rhijnschen Baccharab verwacht de Palsche Tonne,
 Den Franschen Courte-vvijn, den Tourschen, den Beaen
 Staen rijpen in het velt; hoe soet is't daer te gaen!
 Maer in dit NEDERLAND, om dat wy zijn beneden
 Schier uyt der sonne cracht, wy moeten zijn te vreden
 Alleene met den smaeck, die ons van alle cant
 Door d'ongebaende zee comt boorden aen het lant.
 Dus die hier in het groen hem selven wil vermaecken,
 Die fiet in een warand oft speel-hof te geraecken;

Die gaet in sijnen hof daer peer oft appel groeyt,
 Of buyten op het land daer 't jonghe koren bloeyt.
 Maer ghy waert wel beraèn, ô wijse BASSEVELDE,
 Dat ghy op sulck vermaeck u herte niet en stelde:
 Geen speel-hof van dit land, geen peer- oft appel-gaerd
 Was voor u cloecken moedt, was voor u goeden aerdt.
 Een WYNGAERD hebt ghy oock in Nederland gevonden,
 Ia in u eygen stadt, daer ghy tot alle stonden
 Soudt scheppen u genoeght; een WYNGAERD, by wiens wijn
 Noch Spaensch, noch Rijsch, noch Fransch, en mach geleden zijn.
 Een WYNGAERD niet geplant door menschelijcke forgen,
 Maer ingeleydt van Godt: wiens vruchten gantsch verborgen
 De werelt niet en kent; maer dese wel alleen,
 Wiens liefften bruydegom is Godt, en anders geen.

Alwaer van ouden tijdt de best-verfinde maeghden,
De Nymphen deser stadt aen CHRISTO meest behaeghden;

En nu noch hedensdaeghs, 't zy uyt oft inde Mey,
Gaen t' samen hand aen hand den geestelijcken rey.

Alwaer als sy den lof nu hebben uytgecloncken
Van haeren Bruydegom, dan worden sy beschoncken

Met haeren WYNGAERD-most; genietende den smaeck

Van 's hemels soeten troost, en CHRISTVS binnen-spraeck.

Welck' over-schoone plaets, volmaect van alle sijden,

Heeft dit gebreck alleen, ick moet het hier belijden,

Heeft dit noch onvolmaect, tot haren vollen prijs,

Dat sy een WYNGAERD heet, en niet een PARADYS.

Hier heeft u Godt gebrocht in uwe jonge jaren,

Om opgequeeft te zijn van sijne maeghde-schaeren;

Alwaer ghy metter tijt soo hebt genomen aen ;
 Dat ghy den meesten-deel te boven zijt gegaen.
 Ghy meende wel misschien in dese lommer-hoecken
 De eere te ontgaen; maer sy quam u daer soecken :
 Sy vondt u op de vlucht, soo 't meesten-deel geschiet,
 Dat d'eere volgen sal den genen die hier vliet.
 Ghy wilde zijn de leest, sy maecten u de eerste;
 Ghy wilde zijn de minst, sy maecten u de meeste,
 Oock tegen uwen danck: maer hoe ghy dat ontseyd' ,
 'Tfcheen desen Nymphen-dans moest van u zijn geleyd.
 Met wat genoecht' en zijt ghy hier niet overgoten !
 Wat troost uws Bruydegoms en hebt ghy niet genoten!
 Hoe honich-soete was dien geestelijcken dranck,
 Die aen u maeghde-schaer u rijpe WYNGAERD schanck!

Die hoe sy heeft van daegh' te daeghe toegenomen
 Ter wijl ghy forge droeght, wat vrucht daer af is comen,
 Wie sal dat spreken uyt? hoe schoon sy heeft gebloeyt,
 En altijt meer en meer in vruchten opgegroeyt?
 Het lommer-huys, alwaer sy songhen in 't gemeene
 Den lof haers Bruydegoms, dat viel nu veel te cleene:
 Dus hebt ghy dat priedel, dat lommer-huys gestelt,
 Dat daer nu staet en pronct in 's WYNGAERDS middel-veldt.
 Hoe heeftmen doen gehoort u blijde nympe-stemmen
 Wteen gesaemder hert tot inden hemel clemmen!
 Den Bruydegom heeft oock dees stemmen toegekniect,
 Waer door dat op een nieuw den WYNGAERD is verquiect:
 Soo dat de rancken haest zijn nederwaerts gesoncken,
 Gebogen door 't gewicht, en hebben wijn geschoncken

Van tweederley colour; waer in verborghen leydt
In 't root de liefde Gods, in 't wit de fuyverhey.

- „Dit is den besten most die mach alleen versaden
- „Den geestelijcken dorst, die noyt en pleegh te schaden
- „Noch 't lichaem, noch de siel; dit is den besten vvijn,
- „Die sonder achter-ducht wel mach gedroncken zijn.
- „Laet 't ander rasigh volck tot hunnen wijn-tap loopen,
- „'T zy Spaensche, Rijnsch, of Fransch, sy sullen 't noch becoopen:
- „Sy worden voor hun tijt gedronghen in het graf,
- „Of sleepen achter hun de leden lam en laf.

Maer u, ô BASSEVELD', naer jaeren elf-mael seven
Sien wy noch even cloeck met uwe maeghden leven:
Het schijnt al loopen schoon u jaeren om end' om,
Dat ghy geen oud' en kendt, ooc in u ouderdom.

Dit hebben u gedaen die edel medecijnen,
 Die ghy genoten hebt van uwe WYNGAERD-wijnen
 Nu vijftich jaeren langh, die ghy hebt over-brocht
 Met uwen Bruydegom in dese VVYNGAERD-locht.
 Wel aen dan weerde Maeght, ghy mooght u wel verblijden,
 Dat ghy u liefste lief alhier soo langhe tijden
 Getrouwe zijt geweest: den tijdt die comt vast aen
 Dat ghy met hem oock sult in sijnen VVYNGAERD gaen.
 Dan sal den Bruydegom, dan sal u CHRISTVS trauwen,
 Ghy sult hem spreken aen, en oogh aen oogh aenschauwen;
 Dan sult ghy wederom van hem beschoncken zijn
 Met goddelijcken most, onsterfelijcken wijn.